

ОСОБЕНО МНЕНИЕ

на Паскал Бояджийски, член на Комисията за предотвратяване и установяване на конфликт на интереси (КПУКИ) по решение № 246 от 27.06.2013 г. на КПУКИ, постановено по сигнал с рег. № С-395/26.10.2012 г.

Не споделям мотивите на колегите, формирали мнозинство при приемането на горесцитираното решение, с което е установен конфликт на интереси по отношение на Х. С. Х., ЕГН *** и неподаване на декларация по чл. 12, т. 4 от ЗПУКИ и считам, че производството следва да бъде прекратено по следните съображения:

Производството по установяване наличието или липсата на конфликт на интереси е по същество административнонаказателно – започва по специфичен начин, не може да бъде прекратено с оттегляне на искането или сигнала, действията по ръководството и решаването се извършват от държавен орган, като с решението си комисията установява дали лицето, заемащо публична длъжност е извършило или не е извършило административно нарушение. На основание чл. 30, ал. 1 от ЗПУКИ влязлото в сила на решение на комисията, с което е установен конфликт на интереси има характер и на акт за установяване на административно нарушение, въз основа на който председателят на комисията налага предвидените в закона административни санкции.

На основание чл. 1 от ЗПУКИ, съгласно който установяването на конфликт на интереси се извършва по правилата, определени в същия закон, реда за установяване на административни нарушения, уреден в Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) няма да се прилага при установяването на нарушения на глава втора и глава пета от ЗПУКИ. Но специалният закон за установяване на административните нарушения, свързани с конфликта на интереси, не изключва приложението на останалите разпоредби на общия нормативен акт – ЗАНН. Съгласно чл. 11 от ЗАНН по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго. Предвид чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК следва да се приеме, че административно-наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на 2 години, съгласно редакцията на НК, действала по времето на извършване на нарушението. Нормата е материалноправна и няма обратно действие, поради което при изчисляването на давностния срок не следва да се прилага по-дългия тригодишен давностен срок, установен с §3 на ЗИД на НК, обн. ДВ, бр. 26 от 6 април 2010 г. Степента на обществена опасност на административните нарушения е по-малка от тази на деянията, обявени за престъпления в Особената част на Наказателния кодекс и липсата на давностен срок, в който държавата да може да възбуди административно-наказателен процес срещу дееца и да му наложи административно наказание, при положение че такъв давностен срок съществува дори за най-леко наказуемите престъпления би утежнил неоправдано положението на дееца. В случая двугодишния давностен срок относно подписването на атестационния формуляр от 13.11.2009 г. е изтекъл на 13.11.2011 г., а абсолютния 3-годишен давностен срок, с чието изтичане законът свързва въобще наказателно преследване – на 13.11.2012 г. Сигналът, поставил начало на производството е получен в КПУКИ на 26.10.2012 г., след изтичането на двугодишния давностен срок, даващ правомощие на държавата да възбуди административно-наказателен процес срещу дееца и да му наложи административно наказание.

Подпис:

/Паскал Бояджийски/